

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 416: Điều Là Duyên Sinh Huyễn Hữu, Dương Hạ Tức Không

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 036)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Điều là do duyên sinh huyễn hữu, dương hạ tức không.】

Đây mới là chân tướng sự thật. Tất cả mọi pháp thế gian và xuất thế gian đều không phải là chân thật, điều này chư vị cần phải biết. Nếu quý vị thực sự khẳng định và thấu hiểu rõ ràng rằng, tất cả đều là giả, đều không chân thật, thì quý vị đã khai ngộ rồi. Nếu trong những hiện tượng hư huyễn này, quý vị quyết định không còn phân biệt chấp trước nữa, thì quý vị đã nhập vào cảnh giới. Chữ “nhập” này chính là chứng ngộ, đó không phải là giải ngộ, mà là chứng ngộ rồi. Khi đã chứng ngộ, quý vị sẽ thọ dụng được chân tướng sự thật này, quý vị nhập vào chân tướng sự thật. Nhập vào chân tướng sự thật chính là điều mà *Kinh Hoa Nghiêm* gọi là “nhập Nhất chân pháp giới”; chân tướng sự thật chính là Nhất chân pháp giới. Nhất chân pháp giới cũng được gọi là “Bất tư nghị giải thoát cảnh giới” (cảnh giới giải thoát không thể nghĩ bàn), vì sao lại không thể nghĩ bàn? Chính là cái gọi là “ngôn ngữ đạo đoạn, tâm hành xứ diệt” (đường ngôn ngữ dứt, chỗ tâm hành diệt). Từ đó về sau, sẽ không bao giờ khởi tâm động niệm nữa, những vọng niệm trong tâm vĩnh viễn bị diệt trừ; không còn vọng niệm, cũng không còn lời lẽ để nói, đường ngôn ngữ đã dứt. Chúng ta đọc kinh Đại thừa không ít, chúng ta hiểu rõ, “ngôn ngữ đạo đoạn” không phải là không có ngôn ngữ, “tâm hành xứ diệt” không phải là không có tư tưởng. Điều này rất kỳ lạ, sự suy nghĩ bàn luận (tư nghị) đã diệt trừ, thì làm sao còn có thể suy nghĩ, làm sao còn có thể bàn luận? Chư vị nhất định phải hiểu rõ, chữ “diệt” mà Đức Phật nói với chúng ta, là diệt đi mọi sự phân biệt và chấp trước, còn sự việc thì vẫn hiện hữu. Nếu ngôn thuyết thực sự không còn, tư lự cũng không còn, thì quý vị đã dính mắc vào “phi pháp tướng” rồi. *Kinh Kim Cang* có giảng, quý vị chấp không, chấp không vẫn là sai, vẫn chưa kiến tánh. Có lẽ có người sẽ nói: “Vậy là tôi đã chứng được cái lý Chân không, tôi đã chứng được Thể rồi”. Sự thật hoàn toàn không phải như vậy! Quả thực nếu chứng được Thể, thì Thể nhất

định phải hiện Tướng, nhất định phải khởi Dụng, làm gì có chuyện có Thể mà không có Dụng? Tuyệt đối không có đạo lý này, không có sự thật này. Có Thể thì nhất định có Tướng, nhất định khởi tác dụng. Nếu quý vị chứng nhập vào cảnh giới này, mà không khởi hiện tướng, không khởi tác dụng, thì quý vị phải biết rằng mình đã đi sai đường. Đó chính là điều trong bộ kinh này đã giảng, dạy quý vị “vô trụ”, quý vị không trụ vào “hữu”, vô trụ vào “hữu” rồi, lại chạy vào trụ trong cái “không”. Trụ vào trong cảnh giới “không” đó, nếu không phải là cõi trời Vô Tướng của Tứ Thiên, thì cũng là cõi trời Tứ Không, quý vị lạc vào trong đó là đi sai đường rồi.

Do đó chư vị phải biết, Phật và các vị Đại Bồ Tát, trong kinh thường gọi là Pháp thân Đại sĩ, các vị Pháp thân Đại sĩ đều đã chứng nhập vào cảnh giới giải thoát không thể nghĩ bàn. Trong *Kinh Hoa Nghiêm*, Viên giáo Sơ trụ Bồ Tát là đã nhập rồi, đã nhập vào cảnh giới này, nhập vào Nhất chân pháp giới. Các ngài có hiện tướng hay không? Có hiện tướng. Có khởi tác dụng hay không? Có khởi tác dụng. Mặc dù hiện tướng, mặc dù khởi tác dụng, nhưng như Cư sĩ Giang (Giang Vị Nông) đã nói ở phần trước của bản chú giải bộ kinh này, trong tâm các ngài xem như không có chuyện gì xảy ra. Hiện mà không hiện, không hiện mà hiện; dụng mà không dụng, không dụng mà dụng; nói mà không nói, không nói mà nói. Ý nghĩa này ở phần trước cũng đã giảng qua, nó rất thâm sâu, rất khó hiểu, khó hiểu ở chỗ nào? Là vì phàm phu chúng ta luôn chấp trước, cho rằng “nói” và “không nói” là hai chuyện khác nhau. Khi nào “nói” và “không nói” là một chuyện, thì quý vị đã nhập vào cảnh giới; còn xem “nói” và “không nói” là hai chuyện, thì quý vị chưa nhập cảnh giới. Xem là một chuyện thì liền nhập cảnh giới, nhập Nhất chân pháp giới, nhập cảnh giới giải thoát không thể nghĩ bàn. Ở đây chúng ta đã nói ra bí yếu này rồi. Từ đó có thể thấy, phàm là một pháp mà chia làm hai bên, thì hết cách thâm nhập, không thể nào nhập vào được. Hai bên là sự đối đãi, người thế gian chúng ta gọi là tương đối; sự tương đối vốn dĩ là không có, pháp giới vốn dĩ là Nhất chân, vậy tương đối từ đâu sinh ra? Là từ trong vọng niệm sinh ra. Thế nên Thế Tôn trong bộ kinh này đã nhiều lần dạy chúng ta phải “ly niệm”, ly niệm thì khế nhập Nhất chân. Ý nghĩa này phần trước cũng đã nói rất nhiều, phần sau vẫn còn phải nói, nói nhiều cũng không sao, nói nhiều có cái lợi của nó. Vì sao vậy? Chúng ta chưa khế nhập, nghe nhiều thêm, suy ngẫm nhiều thêm, để ghi dấu ấn sâu đậm, hy vọng có thể chuyển đổi được cảnh giới này. Nguyên tắc dụng công tu hành của Tông môn và Giáo hạ là “tác quán”, như đã nói ở trước, cái gọi là tác quán chính là chuyển

đổi quan niệm. Vài câu kinh văn này rất hay: “Nhu Lai thuyết vi trần phi vi trần, thị danh vi trần” (Nhu Lai nói vi trần, chẳng phải vi trần, đó gọi là vi trần). Đoạn kinh văn tiếp theo nói:

Kinh: “Nhu Lai thuyết thế giới phi thế giới, thị danh thế giới.” (Nhu Lai nói thế giới, chẳng phải thế giới, đó gọi là thế giới) .

Nếu chúng ta gặp phải một số chuyện khó khăn, gặp phải những việc phiền não, đem hai câu kinh văn này ra niệm một chút, phiền não lập tức tiêu tan, tâm địa liền khôi phục sự thanh tịnh. Còn có gì đáng để tranh luận, còn có gì đáng để chấp trước nữa đây? Vi trần là giả, thế giới là giả, quý vị còn có gì đáng để tranh luận? Thế giới đều là giả, quý vị còn có gì để được hay mất? Quý vị có được thứ gì, quý vị đánh mất thứ gì? Được mất liền không còn nữa. Ngày nay quý vị có được khối tài sản ức vạn, quý vị cũng không hoan hỷ, vì sao vậy? “Vi trần phi vi trần, thị danh vi trần”, “thế giới phi thế giới, thị danh thế giới”, quý vị tưởng là thật sao? Là giả đấy. Hôm nay quý vị có mất đi vài trăm vạn, quý vị cũng rất vui vẻ, vì nó là giả chứ không phải thật, cái tâm này của quý vị thật tự tại biết bao! Tại vì sao? Vì quý vị đã nhìn thấy cảnh giới chân thật, mới biết rằng tất cả vạn pháp thế gian này đều là giả tướng, giả danh.